

Питања без одговора
(„Контекст“ Прве књиге Мојсијеве-постање,
контроверзије)
мр Радивој Ж. Нинић

страница 1 до 18
позитивне мисли
без предрасуда

ПИТАЊА БЕЗ ОДГОВОРА

(„КОНТЕКСТ“ ПРВЕ КЊИГЕ МОЈСИЈЕВЕ – ПОСТАЊЕ, КОНТРОВЕРЗИЈЕ)

„ Нека вас оговарају, грде, осуђују, затварају: дозволите и да вас обесе, али објавите своју мисао. То није право, већ дужност: велика обавеза свих оних који имају шта да кажу, да своју мисао износе на светлост дана за опште добро. Истина припада свима. Говорити је добро, писати још боље ... Када се једно мишљење, изложено кратким и јасним реченицама, поткрепљено доказима, подацима и примерима, штампана, то је памфлет и најбоље, често храбро дело које човек може да учини према друштву. Јер, ако је ваше мишљење тачно, имамо користи од њега...”

Пол Луј Курије

„ Истина која није изречена у право време гора је од лажии.“

Иван Сергејевич Тургеев

„ Заблуда се односи према истини као сан према јави. Запазио сам да се човек као освежен враћа из заблуде у истину.“

Јохан Волфганг Гете

Смисаона питања зависе од знања да их мислимо, како и када да их поставимо; знање зависи од смисаоних питања, правилног разумевања и тумачења писаног, казаног и учињеног. Све мора да има смисао; једино тако долазимо до истине.

*

Да ли да питамо, или да не питамо? Ако питамо, знаћемо, ако не питамо, бићемо ускраћени у знању. Питања постоје да би се на њих одговорило. Одговори постоје само ако постоје питања. Постоје питања на која „нема“ одговора. Постоје догме које не трпе питања. Она ту нису

пожељна, јер ремете успостављен догматски и догматички „ред“ и „стање“. Човеку требају одговори да би могао да разуме и тумачи постојеће, и како је оно настало(постало). Ускраћивањем одговора он остаје у незнању и заблудама. Догма је његов терет и ограничење знања, и права на знање. Постављена је да га „окује“ у незнање, да не би питао, а веровао у нешто што му није објашњено и показано, што му није разумљиво(схватљиво). Човек је саздан од мисли; у томе му је достојанство и дужност да мисли како треба, и како му налаже савест. Ако му је дато да мисли, зашто му се то право умањује догмом и догматиком; онемогућава му се да сазна непознато, што неки други „знају“? Ко намерава да уђе у богомољу, не треба да пита, а ко уђе у њу, не сме да пита и да мисли ван онога што му се ту „нуди“ и „пружа“, да не би унео „непотребну“ истину и реметио већ „успостављено“.

Мисаон хоризонт мора да буде широк и далек с једне мисаоне тачке. Он јесте видокруг разумног виђења ствари. Човек који има узак мисаон хоризонт, не види мисаоно довољно далеко и широко, прецењује то што му је „на дохвату“. Са широким мисаоним хоризонтом није ограничен на близу и најближе; може и уме да оцени правилно значења ствари око себе, и даље од тога. Онај који жели да се помери да би боље мисаоно видео, шири му се мисаон хоризонт. Без њега смо спутани да мислимо, с њим смо способни и слободни да више мисаоно видимо. Даје нам надмоћ у погледу у даљину, преко онога што је близу и преблизу, да бисмо је боље видели у тој њеној раскоши и лепоти, у правилним размерама. Та далека видљивост онемогућава нам да се боље оријентишемо и снађемо у новом и непознатом простору, а у нама познатим стварима да осетимо сигурност правилног и истинитог. Широк мисаон хоризонт превазилази уске баријере и предрасуде, јер оне образују и задржавају уске мисаоне оквире, преко којих не можемо да видимо. Да бисмо изградили широк мисаон хоризонт морамо потпуно да сагледамо садашњи, узак, јер ћемо тако сазнати шта хоћемо, желимо и можемо.

Разуман (мисаон) увид у стање ствари, без предрасуда, одвраћа од догматског и догматичког виђења, чиме смо били „захваћени“ као да смо били заслепљени, јер нисмо желели, хтели или нисмо били довољно заинтересовани да то видимо другачије, па нисмо хтели или нисмо смели да питамо и да другачије, разложније мислимо. Сазнање да је нешто другачије од оног што нам се нуди и што смо до сада знали, јесте продор правилног мишљења путем правих питања. Тако превладавамо своју привидну, наметнуту ограниченост, постајемо свесни свог привидног незнања, тј. знамо да нисмо довољно знали. Да бисмо знали, свако наше питање мора да има смисао, јер он одређује смер и ниво нашег сазнања и знања. Смисаоно питање открива суштину тога што желимо да сазнамо, и тражи смисаон одговор, који очекујемо таквим питањем. Да бисмо могли да питамо, морамо да знамо шта питамо, тј. да знамо шта знамо, шта не знамо. Тиме стварамо могућност разумног разговора. Ко зна да пита и зашто то пита, показује да разуме ствар, али жели да потврди да ли је то *то* или није *то*. Правилно, смисаоно питање мора да буде отворено, с јасним смислом и намером, јер једино тако отвара могућност правилног, смисаоног одговора, чиме потврђује свој пун упитни смисао. Смисаон одговор мора да има истинску отвореност, јер задовољава смер који је трасирало смисаоно питање. Тако се долази до знања, и ствара се премоћ над умишљеношћу. Важно је да сазнамо то што не знамо, да потврдимо и проширимо правилно знање које имамо.

Однос према тексту који се разумева и тумачи мора да буде однос према саговорнику који није присутан, али је приложио свој став за разматрање. Коректност односа налаже да се саго-

ворник не омаловажава, већ да се аргументовано сагледа то што је приложено, и да се аргументовано да суд о томе. Приложен текст за разматрање мора да има контекст, да би могао да буде разумљив и да омогући читаоцу (тумачу) добру подлогу и полазиште за правилно разумевање и тумачење. Умешност разумевања и тумачења, разматрања и постављања у реалну равн зависи од знања да се брани од притисака постојеће догматике, која својим односом према реалном изазива сумњу у истинитост ставова које брани. У одређеним ситуацијама потребно је да се израженом контемплацијом продире у тада нешто несхватљиво и тајанствено. Ко поседује такву могућност, способен је да истражи све оно што је потребно да се могуће постојеће заблуде разоткрију, да укаже на њих и смисаоним питањима дође до ваљаних одговора да ли је то *тако*, и зашто је *тако*, а ако није *тако*, зашто постоји као *тако*. Ко жели да сазна шта је ваљано, а шта није, не сме да се преда утицају постојећих ставова који подржавају и бране постојећу тезу, као неуверљиву поставку ствари. Мора упорно и смисаоно да тражи истину о тој ствари, да превазиђе окамењено мишљење, с окамењеним формама исказа, који у већини немају смисао. Да би постигао то мора да се смисаоно посвети томе што је написано, што је претходно правилно разумео и протумачио. Дакле, смисао односа према датом тексту јесте тражење да ли он има пуну смисаону везу, да ли има *контекст*.

Питање контекста намеће сам текст, тј. сумња у његов смисао. Сумња, и њена значајна израженост, изазвана је текстом *ПРВЕ КЊИГЕ МОЈСИЈЕВЕ-ПОСТАЊЕ (Библијско друштво Србије, Београд, август 2014.)*. Без улажења у однос према Богу, веровање у њега или сумњу, овде се осврћем само на текст, који својом поставком и проблематичним „доказивањем“ како су „постали“ „небо,“ „земља“ и „човјек“ изазива моју оправдану сумњу у „смисао“ написаног.

„ПОСТАЊЕ“ „НЕБА“ И „ЗЕМЉЕ“?

„У почетку створи Бог небо и земљу“ (1.1.) „А земља бјеше без обличја и пуста, и бјеше тама над безданом; и дух Божји дизаше се над водом“ (1.2.), „...нека буде свјетлост...“ (1.3.), „...И би вече и би јутро, дан први“ (1.5.), „...нека буде свод посред воде...“ (1.6.), „А свод назва Бог небо. И би вече и би јутро, дан други“ (1.8.), „...нека се сабере вода што је под небом на једно мјесто, и нека се покаже сухо...“ (1.9.), „...нека пусти земља из себе траву, биље што носи сјеме...“ (1.11.), „И пусти земља из себе траву, биље, што носи сјеме...“ (1.12.), „И би вече и би јутро, дан трећи“ (1.13.), „Потом рече Бог: нека буду видјела на своду небеском...“ (1.14.), „...и би јутро, дан четврти“ (1.19.)

1. Није јасно шта значи „и бјеше тама над безданом; и дух Божји дизаше се над водом“? Ако је постојао „бездан“, значи да је без дна, покривен непрозирном тамом, јер није постојало светло. У том бездном простору је „постојала“ вода, која је испуњавала сав бескрај. А бескрај није одредив, нема границе, не постоји могућност његовог представљања, јер свест није омогућила човеку да сагледа бескрај, да га замисли и представи, као што му није омогућила да представи и „види“ себе после смрти. Како је замишљено „и дух Божји дизаше се над водом“, ако је та вода испуњавала сав бескрај, сав бездан? Да ли је могла да постоји представа „над“, ако није могао да постоји простор ван бескраја? То би значило да је дух лебдио око бесконачног, око бездана, око безграничног. На чему, или у чему, у којем простору? С обзиром да не може да постоји нешто ван беско-

начног, ван бездана, „над“ њим, незамисливо је да је дух уопште могао да буде ту. Представу „над“ је створио човек, као што је створио „испод“, „лево“, „десно“, „напред“, „назад“, на основу постојећих ствари у постојећем ограниченом простору. У безграничном, бесконачном, бездном простору не постоје те представе, поготово не ван њега. Он је неодређен, и извор неодређености.

2. Затим, дан први, „И рече Бог: нека буде свјетлост. И би свјетлост“(1.3.), „И видје Бог свјетлост да је добра; и растави Бог свјетлост од таме“(1.4.) „И свјетлост назва Бог дан, а таму назва ноћ. И би вече и би јутро, дан први“(1.5.), да би тек дан четврти поставио „видјела“: „Потом рече Бог: нека буду видјела на своду небеском, да дијеле дан и ноћ, да буду знаци временима и данима и годинама“(1.14.), „И нека свјетле на своду небеском да обасјавају земљу...“(1.15.), „И створи Бог два видјела велика: видјело веће да управља даном, и видјело мање да управља ноћи, и звјезде“(1.16.), „И постави их Бог на своду небеском да обасјавају земљу“(1.17.), „И да управљају даном и ноћу, и да дијеле свјетлост од таме...“(1.18.), „И би вече и би јутро, дан четврти“(1.19.). **НИЈЕ** могуће да први дан буде свјетлост, да је растави од таме, да свјетлост буде дан, а тама ноћ, када је четврти дан „поставио“ два видела да деле дан и ноћ, да буду знаци који ће одређивати дане и године, да свјетле на своду небеском и да обасјавају, видело веће да управља даном, и видело мање да управља ноћи, и звезде, и постави их да обасјавају, да управљају даном и ноћи, и да деле свјетлост од тамe. Ту је изражена дубока несувислост, јер личи на: први дан је било „свјетло“ у тунелу без његовог извора, а четврти дан је уведена струја, постављено и упаљен свјетло. С обзиром на немогућност постојања свјетлости први дан, јер су извори те свјетлости постављени четврти дан, закључујемо да је све „стварано“ у непрозирном мраку, тоталној тами, до постављања „два видјела велика...дан четврти“, што значи да нису постојала прва три дана, јер је била дубока, непрозирна тама, без могућности да се одреде дани и ноћи без постојања видела на своду небеском да деле дан и ноћ, да буду знаци времена, дана и година, да их одређују, да свјетле на своду небеском, да обасјавају, видело веће да управља даном и видело мање да управља ноћи, да управљају даном и ноћи, деле свјетлост од таме, што је у књизи учињено тек дан четврти. Тај дан четврти јесте дан први, јер је све до тада „стварано“ у дубокој, непрекидној тами, сем да земља пусти траву, биље, што носи семе, и дрво родно које рађа род по врстама својим у којем ће бити семе, јер све то тражи свјетлост, а ње није било, није постојала могућност да се одреде дани, што значи да нису постојали. Закључујемо да је Бог „стварао“ први „део“ свјетла у дубокој, непрозирној тами, без постојећих дана, а други „део“ је почео да „ствара“ први дан(у књизи – четврти дан), постављањем два видела на свод небески, што значи да је „стварање свјетла“ трајало три дана, а четврти је „одмарао“. У тада постојећој тами **НИЈЕ** створио траву, биље, које тако није

могло да носи семе, и дрво родно по врстама, које тако није могло да рађа, и да се створи семе, јер нема живота без светлости. Тако смо остали без свега тога, јер **није тада створено**. У периоду после „стварања“ светла, два видела велика, када су настали дан и ноћ, када се делила светлост од таме, **НИЈЕ** створено то претходно, што није створено у таме. Али, Бог је, пише у књизи, **пети** и **шести** дан „створио“ живе душе у води, китове велике, птице, све живе душе што се мичу, стоку и ситне животиње, звери земаљске, и „човјека по обличју својему...мушко и женско створи их“(1.27.), „И још рече Бог: ево, дао сам вам све биље што носи сјеме по свој земљи, и сва дрвета родна која носе сјеме; то ће вам бити за храну“(1.29.), „А свјему звјерињу земаљском и свјема птицама небеским и свјему што се миче на земљи и у чем има душа жива, дао сам сву траву да једу. И би тако“(1.30.). **Како је могуће** „И би тако“, када биље, сва дрвета, трава, и семе, **НИСУ МОГЛИ** да буду створени, јер је била дубока тама, без светла у прва три дана по књизи? Све то **није постојало**, јер није могло да буде створено без светла. Тим непостојањем узроковано је даље непостојање живих душа које нису могле да се хране њима, тиме и непостојање човека. Аутори књиге су изгубили три дана у почетку „стварања“ света, јер омашком и незнањем нису „поставили“ два видела велика у дану првом, да деле дан и ноћ, да светле на своду небеском, да управљају данима и ноћима, да деле светлост од таме, да у будућности буду знаци времена, дана и година, и тако обезбеде потребне светлосне и топлотне услове за траву, биље и дрвеће, који су морали да имају те услове да би могли да постану, развијају се, стварају семе и опстану, чиме би, даље, обезбеђивали живот свим живим бићима на земљи. Створили су непремостиву празнину, у којој није могло да се „створи“ нешто што је могло да буде „живо“ и неопходно, што је могло да обезбеди даљи живот на земљи. Тако Бог није „створио“ свет за шест дана; није га уопште створио, јер није могао да учини то за три дана, без траве, биља што носи семе, и дрвета што рађа род, у којем је семе његово по врстама, што је требало да буде храна које није било за животиње, птице, и све што се миче на земљи, у чему има душа жива, да човек може да обрађује земљу, сеје и сади, да би живео и множио се са женом, да има потомке који би наставили то. Све је било пусто. **НИЈЕ** могао да створи живот у пустом, без хране.

Према физиологији, дисциплини биологије, суштина животних процеса биљака јесте **претварање сунчеве енергије** у хемијску, у процесу **фотосинтезе**, па је користе за синтезу нове органске материје, уз свој непрекидан метаболизам, да би могле да расту, развијају се и размножавају. С обзиром да су биљке најраспрострањеније на копну, и да дају огроман допринос стварању кисеоника и примарној продукцији органске материје, уз велику могућност адаптације у процесу прилагођавања новим условима средине, све зависи од њих; целокупан опстанак живог света је нераскидиво и безусловно везан

за постојање биљног света, који може да опстане, развија се и размножава једино уз сунчеву енергију. У књизи је могло да буде остварено то тек после трећег дана, кад „рече Бог: нека буду видјела на своду небеском, да дијеле дан и ноћ...нека свијетле на своду небеском... видјело веће да управља даном...дан четврти“, што значи – исти дан с „постављањем“ Сунца („видјело веће“), или дан иза.

3. „Потом рече Бог: нека буде свод посред воде, да раставља воду од воде“(1.6.), „И створи Бог свод, и растави воду под сводом од воде над сводом; и би тако“(1.7.), „А свод назва Бог небо...“(1.8.). Намеће се „закључак“ да је Бог поставио небески свод(небо) водоравно по средини бескрајне воде у бездану, који је делио на два дела – воду **изнад** и воду **испод** неба. Како је знао шта је водоравно у бесконачној неодређености? Како је поставио „**над**“ и „**под**“ у истој бесконачној неодређености? Изнад неба је била бескрајна вода у бездану и тами, небо је било између бескрајне воде у бескрајном бездану и тами, испод неба је била бескрајна вода у бездану и тами. Небески свод је морао да буде створен од најјачег, несаломивог, несавитљивог „материјала“, како би могао да „раздвоји“ бесконачну, бездну воду, да издржи сву горњу бесконачну, бездну воду, која је сигурно „била“ безгранично, немерљиво тешка, да би омогућио да безгранична вода испод њега мирно постоји и омогући „стварање“ неостваривог. Тај свод није имао одређене димензије, што значи да је и он био бесконачан, безграничан. Како можемо да представимо да једно безгранично, бесконачно, дели друго безгранично, бесконачно на два безгранична, бесконачна дела? **(То бездно, безгранично, бесконачно, било је испуњено водом потпуно, и није могло да се „утисне“ нешто поред или у средину те воде, са својим бесконачним, безграничним димензијама, у том потпуно испуњеном простору. Можемо да поредимо то с флашом пуном воде до врха, и затвореном. Вода јесте нестишњива по физичким законима. У том испуњеном, нестишњивом простору није могуће делити воду на два дела, јер није могуће убацити нешто да би је делило).** Није назначено да је вода „под сводом“ одвојена од свода некаквим простором, што значи да га је додиривала с доње стране. Како је Бог поставио „видјела на своду небеском“, када тај свод, са својим безграничним, бесконачним димензијама, није могао да буде „утиснут“ у нестишњиву безграничну, бесконачну воду, која је потпуно испуњавала беграничан, бесконачан простор, или, додиривао је воду, и био непробојно и несавитљиво чврст, да би могао да издржи толику бесконачну, безграничну воду „над“ собом? Први апсурд који је створен, и траје до данас. Нема негације тог бесмисла. Људи су се, у својој примитивности, помирили с немогућим. Очигледно је недостајала ментална снага да се „носе“ с тим. Или је, што је вероватније, недостајало знање да се разуме и одвоји стварно од нестварног, немогуће од могућег, истина од заблуде. Аутори књиге су рачунали на то, па нису обраћали пажњу на смисао. Несмисао у бесмислу за ауторе тог бесмисла има „смисао“ бесмисла. За њих је тај бесмисао бесмисла „суштина“, јер је суштина њима страна. Манипулација се заснива на бесмислу без суштине, јер, у супротном, не би имала жељен ефекат.

4. О којој „земљи“ је реч (1.1.) и (1.2.), када није имала назнаке да **постоји** до (1.10.)? На основу чега је названа **земља, кад „бјеше без обличја и пуста, и бјеше тама над безданом; и дух Божји дизаше се над водом“**, што значи да је тада постојала само некаква безгранична вода, „без обличја и пуста“? Тада **није постојала земља** ни у претпоставци, чак ни у Божијој идеји. „Потом рече Бог: нека се сабере вода што је под небом на једно мјесто, и нека се покаже сухо. И би тако“(1.9.), а у

(1.10.) „И сухо назва Бог земља, а зборишта водена назва мора“, што нема смисаону везу, јер је прво рекао „нека се сабере вода што је под небом на једно мјесто“, да би затим рекао „а зборишта водена назва мора“. **Вода „ под небом“ је била бесконачна, безгранична, бездна. Како да „се сабере вода што је под небом на једно мјесто“, када је већ „ сабрана“ у бесконачности, безграничности, бездну, као једном бесконачном, безграничном, бездном месту? Како је могуће да се нађе и одреди „једно мјесто“ у свем том бесконачном, безграничном, бездном, које већ испуњава све, без могућности постојања одвојеног и посебног? Али, покушајмо да пратимо шта пише у књизи.** У првом казивању јесте једнина – „нека се сабере вода...на једно мјесто“, у другом казивању јесте множина – „а зборишта водена назва мора“. С обзиром да је потребна доследност у исказима, дошли смо у ситуацију да нагађамо да ли се ради о води сабраној на једно место, или о више зборишта, да ли је **море или мора**. Ако прихватимо једнину, значи да је вода сабрана као **једна целина, јединствена површина**, и да се појавило једно „сухо“(**копно**), као **једна целина, јединствена површина**, што значи да су постале **две засебне целине, али спојене; да усред постојеће бескрајно и безгранично велике воде (море) постоји велико „сухо“, острво (копно), названо земља**. Та безгранична вода није имала спољну границу(обалу), јер није споља додиривала нешто опипљиво, видно, већ је острво(**копно**) имало своју обалу која га је одвајала од те воде, усред ње. Није могуће приказати то графички, јер не постоји мерило безграничности, бесконачности; **једино се може нацртати то острво на папиру неодређене величине, а празан део, ван острва, означити као воду**. Ако прихватимо множину, значи да је вода сабрана у више зборишта, више целина, али је остало **једно „сухо“**, које је **једна целина, а та „зборишта“ су около „сухог“**. Како да прикажемо једно „сухо“ и више зборишта у односу на то једно? А како су настала та „зборишта“ у једном **бесконачном, безграничном, бездном зборишту**? Аутори књиге су створили проблем који не можемо да решимо, јер не можемо да представимо дато. Ако су постојала зборишта, значи да су била одвојена међусобно, али чиме када није означено на чему су; не можемо да представимо више целина без постојећих граница које их раздвајају и дефинишу као засебне целине. „Збориште“ је одређено просторно, видљивом границом. То не постоји у књизи. Не можемо да замислимо **једно збориште без постојећег, означеног и ограниченог простора, а камоли више зборишта која „стоје“ посебно, али на чему? И окружују једно „сухо“?** У оба случаја значи да је под реч „земља“ **подразумевано копно**. **Копно** данас **раздваја мора**, а она се **налазе на земљи**. А „мора“ у књизи су била одвојена од „сухог“(**копно**), без назнаке на чему су била, и без ограничења, што значи да су лебдела независно од „сухог“(**копно**), без ослонца на нешто што их је придржавало. Није назначено да је створена земља као небеско тело, као део неба, како је „учињено“ у „И створи Бог два видјела велика: видјело веће да управља даном, и видјело мање да управља ноћу, и звијезде“(1.16.), „И постави их Бог на своду небеском да обасјавају земљу“(1.17.). Бог је „створио“ земљу као **копно**, а воду као **мора**, а та „земља“(**копно**) је била одвојена од „мора“; „земља“ је „постојала“ само као острво „сухо“(**копно**), која је одвојена од „мора“, без да је „на своду небеском“. Где су се налазили „сухо“ (**копно**) и „мора“, када нису били на том „своду небеском“? За „мора“ можемо да разумемо да нису на том своду, јер у почетној поставци то је непрегледна, бесконачна вода. Ако је „У почетку створи Бог небо и земљу“(1.1.), значи да је небо одвојено од „земље“ (**копно**), да она није на том небу, није део њега, као што су „на своду небеском“ (1.15.) „два видјела велика...и звијезде“(1.16.). „Сухо“(**копно**), названо „земља“, и „мора“, створени су ван неба, што нам говори да је то „сухо“, тј. „земља“(**копно**) „створена“ после

воде, као независна целина, пре сунца, месеца и звезда, у тами, и представљала је „полазиште“ за „стварање“ свега осталог што постоји, што, даље, назначавала да је то копно било и остало „центар“ свемира, ван свемира, где Бог „борави“ и одлучује о свему што постоји. Доказ да је „И сухо назва Бог земља“ било само копно, јесте: „Опет рече Бог: нека пусти земља из себе траву, биље, што носи сјеме, и дрво родно, које рађа род по својим врстама, у којем ће бити сјеме његово на земљи. И би тако“(1.11.), „И пусти земља из себе траву, биље, што носи сјеме по својим врстама, и дрво, које рађа род, у којем је сјеме његово по њиховијем врстама. И видје Бог да је добро“(1.12.). Посебно је назначио шта да се догоди у води, одвојено од земље („сухо“, копно), „Потом рече Бог: нека врве по води живе душе, и птице нека лете изнад земље под свод небески“(1.20.). Птицама није одредио да лете изнад воде, већ само изнад земље („сухо“, копно), „...и напуните воду по морима, и птице нека се множе на земљи“(1.22.). Само на земљи(„сухо“, копно) могле су да буду створене звери, стока и ситне животиње (1.24.)(1.25.); „...и будите господари од риба морских и од птица небеских и од свега звириња што се миче по земљи“(1.28.). „И створи Господ Бог човјека од праха земаљскога...“ (2.7.), што јесте јасна одредница да се ради о „сухом“(копно), где је једино могуће да се створи прах земаљски. У свему томе „јавила“ су се два озбиљна проблема: 1) У (1.11.) и (1.12.) Бог је „одредио“ да земља пусти траву, биље, што носи „сјеме“, дрво родно, које рађа по врстама, у којем ће бити „сјеме“ његово, „И земља пусти из себе...И видје Бог да је добро“, али је СВЕ ТО „урађено“ у дубокој, непрозирној таму, без светла небеског, без два „видјела“, без којих не би могло да нешто буде и опстане, нити да се види. 2) Вратимо се флаши пуној воде, и затвореној, у којој је та вода нестишњива. Замислимо да се у води налази један дрвен предмет, као саставни део укупне масе, који може да се помера у њој, али не може да мења облик флаше. Вода додирује сваки део флаше. Да ли је могуће да тај дрвен предмет „исплива“ на неки део воде која у потпуности додирује сваки делић флаше? Може да се догоди да додирне зид флаше, али не може да истисне, помери воду од зида. Остаје само влажан додир, јер је вода стално ту. Тај предмет остаје непрекидно у води, јер нема простор где би могао да „исплива“, због нестишњивости воде и немогућности да се „помера“. Тако долазимо до почетне позиције, када није постојала могућност да се у бездну, бесконачну воду, која је потпуно испуњавала бесконачан, бездан простор, „убаци“, „свод посред воде, да представља воду од воде“, који је такође безграничан, бесконачан, „и нека се покаже сухо“. КО је и како створио земљу као планету, небеско тело? Бог није урадио то, јер није могао да у бескрајну воду, која је испуњавала све, „убаци“ небо као бескрајан простор, који би је „делио“ на два дела, испод којег би „била“ земља, „сухо“(копно); данас небо постоји као неодређен простор по величини, као бескрај, у којем је земљина атмосфера ближи део, све остало јесте бесконачан, безваздушан простор.

С обзиром да у књизи пише да је Бог „створио“ „сухо“ које „назва земља“, што значи копно, како је настала Земља као округло небеско тело, део неба, трећа планета по удаљености од Сунца, део Сунчевог система, пета по величини у њему, која константно, непромењиво, обилази око њега по елиптичној, скоро кружној путањи дугој 939 120 000 км, на средњем одстојању 149,6 милиона км, за 365,25636 дана, односно 365 дана 5 часова 48 минута 46 секунди, брзином 29,76 км/сек, 107136 км/час; обрће се око своје замишљене осе брзином 1669,8 км/час; својим северним делом осе константно је усмерена ка Звезди северњачи, и тај положај задржава у сваком

делу путање око Сунца; има четири годишња доба, која настају услед кретања око Сунца, јер се њено усмерење према Звезди северњачи не мења, па је Сунчеви зраци обасјавају истим смером и интензитетом, али под различитим углом у односу на њену осу у периоду у којем се налази на путањи кружења? Звезда северњача је магнетно најутицајнија звезда на Земљу, јер је одржава непрекидно у истом положају, осом према себи, уз безначајна одступања, према којој је одређен северни пол, иако је удаљена око 430 +/- 30 светлосних година (светлосна година јесте пут који пређе светлост за годину дана, и износи 9.463 милијарде километара), што значи да је садашња светлост кренула с ње пре 430 +/- 30 година, што доводи до питања да ли још постоји као таква. Њена магнетна моћ је исто у питању, јер можемо, према светлости, да претпоставимо да ће трајати сигурно колико и светлост с ње, најмање још 430 +/- 30 година.

У књизи пише „И створи Бог два видјела велика...“(1.16.),„И постави их Бог на своду небеском да обасјавају земљу“(1.17.). **С обзиром на усмерење само према земљи, закључујемо да их је поставио као рефлекторе, јачи и слабији, који је требало да својим светлосним сноповима обасјавају само „сухо“ које „назва Бог земља“, тј. КОПНО, што значи да нису „обасјавали“ и воду, јер нису добили то усмерење, или шири сноп светлости. На основу чега данас постоји Сунце као небеско тело, звезда, које је лоптастог облика и осветљава сав простор око себе, до неодређене удаљености, и које има светлосну, топлотну и магнетну моћ да држи све планете свог система на једнакој удаљености од себе константно? Како је дошло до непрекидног кружења 9 планета (званично) око Сунца? Како је настало јединствено магнетно поље у свемиру које одржава сва небеска тела на једнаким међусобним позицијама? Како је „видјело мање“ (Месец) постало Земљин сателит, а Бог га „створи“ и „постави“ заједно с „виделом већим“ „на своду небеском“, независно од „сухог“, тј. земље (копно)? Како би могло да се представи садашње кружење Месеца око копна, а не и око воде? И још многа питања без бар **наслућујућег одговора у књизи.** Аутори књиге су, потпуно занемарујући смисао, „децидирано“ назначили бесмисао, јер су намерно изоставили, занемарили разлику између стварног и могућег у односу на нестварно и немогуће, несмисаоно. Нису желели да спомињу природну, логичку реалност, јер би њихов бесмисао изгубио „смисао“. **Зар није грех такво писање књиге?****

„ПОСТАЊЕ“ „ЧОВЈЕКА“?

У Првој књизи Мојсијевој-постање не постоји ваљан контекст, којим би било оправдано писање таквог текста. Недостају логична и логичка веза појмова. Релације догађаја немају смисаону везу. У суштини се тежило да се Господ Бог прикаже као створитељ човека, али да „мушко и женско“ његовом забраном не прогледају, да им се не „отворе очи“ и да не сазнају „што је добро што ли зло“. Али, када су то успели, уз помоћ змије, бивају проклетни зато што су желели да остваре то што им је препоручено. Текстом се желело да се на било који начин „мушко и женско“ одреде као грешници, без обзира на несувисло приказивање таквог стања ствари. Наметањем „чињенице“ да је Он забранио да једу „с дрвета од знања добра и зла“, да не би прогледали и видели „што је добро што ли зло“, стиче се утисак да је кривац за то, и треба да доведемо под сумњу веровање у Њега. Да, таквим приказивањем требало би да постанемо огорчени на Његове поступке, и да се дистанцирамо од Њега, јер је „грешан“ у непотребној забрани и проклињању. Али, „мушко и женско“

су морали да „постану грешници“ на почетку свог постојања, да би то „семе грешности“ било „прагрешност“ свих људи данас, без обзира да ли ће та „аргументованост“ бити примећена или не. Дакле, цео текст је проблематично, неповезано и несмислено, али довољно агресивно написан, тако да изазива сумњу у ауторове или преписивачеве добре намере. С обзиром да су „оригинални рукописи“ давно „изгубљени“, да су разни писари наводно преписивали верно с оригинала, а доказ за то не постоји, рачунало се на то да је сваки доступан рукопис, који неко „потврди“, довољан за веровање, али у шта? Није питање у Кога веровати, него чему веровати. Има много неписмених људи у свету, који не могу да читају, али верују. Можда су у благој предности у односу на писмене, али недовољно разумне, јер су заштићени од оваквих и сличних текстова, а интерпретатори, који им усмено саопштавају „чињенице“, могу и не морају да буду довољно уверљиви у томе. Довољно је да човек осети жељу и потребу да верује, јер му то нуди савест, а обезбеђује воља. Текст изазива озбиљну сумњу у ваљаност, јер је преоптерећен сувишним писањем „чињеница“, које то нису. Могло је то да буде написано врло једноставно и много краће. Сигурно је да постоје аутори, не Мојсије, који су то писали у старту, „дорађивали“, „развијивали“, одузимали и додавали, али невешто и претерано „филујући“ то што су створили. Човеку није потребно такво и толико „убеђивање“, ако је срцем опредељен да верује у верујуће, по свом нахођењу. Претерано убеђивање обавезно изазива оправдану сумњу у његову ваљаност и оправданост. У том смислу се намећу многа питања, која су последица необично „замршених“ радњи и догађања, наметнутих тема за питања, наметнутих дилема и вероватних намера аутора и коаутора, преписивача и тумача, који су желели да пробуде велику радозналост људи да много питају и сумњају, да подведу под лупу своја веровања, и све то буди жељу да се дође до објашњења да ли је **то писање „чињенички“ тако** или је **чињенички другачије**, уз ограду да аутор ове анализе не жели да помера границе веровања у Њега, већ да се постави у раван разумевања и тумачења понуђеног текста, како би могло да се пита у складу с његовом постављеном структуром и замисли његових аутора, за које мисли да су се превише наметљиво ангажовали да покажу неодређеност Његових дела и поступака. Књига јесте сумња у Њега и Његове поступке, везано за стварање „неба“, „земље“, „човјека“, „мушко и женско“, која би требало да наметне размишљање о могућности таквог „постања“. Таквим „контекстом“ није прикладна и пристојна да негира Дарвинову теорију о постанку човека.

1. Зашто се у 1.26. јавља множина - „*Потом рече Бог: да начинимо човјека по својему облику, као што смо ми ...*“, а у 1.27. једнина - „*И створи Бог човјека по облику својему, по облику Божијему ...*“? Ко су и зашто „ми“ и „начинимо“, ако постоји Један Он у другом наводу, или себе сматра као множину у својој једнини? То је једино место где је „множина“. У Другој књизи Мојсијевој-излазак, пише „*Ја сам Господ Бог твој...*“ (20.2.) и „*Немој имати других богова уза ме.*“ (20.3.).

2. Ако је Бог „створио“ човека „по облику својему, по облику Божијему“, значи да је то „обличје“ било видљиво, физички стварно постојеће биће, једнако човеку, јер га је „начинио“ према себи. Али, јавља се проблем: „*...и дух Божји дизаше се над водом*“ (1.2.). **Дух није видљив, безличан је и без облика. Нема ниједну карактеристику и обележје који би могли да укажу да постоји као нешто што можемо да представимо визуелно. Нема одреднице постојећег физичког. Данас кажемо да постоје духови око нас, у напуштеним старим објектима, или некој таму. Невидљиви су, дакле, физички непостојећи. Бог, невидљив дух, није створио човека „по облику својему,**

по обличју Божијему“, јер је без обличја, и пише „А Господ рече: неће се дух мој до вијека прети с људима, јер су тијело...“ (6.3.), што доказује да „тијело“ не може да „постане“ од духа, који се појавио и као горући грм на гори Синајској, док је „утискивао“ десет заповести на плочу коју је „држао Мојсије“. Човек је „створио“ бога према обличју својему, које је стварно, видљиво, материјално, па се то огледа на фрескама. Ксенофон: „Кад би во знао да црта, његов бог би личио на њега“. Где је божије „обличје“ данас? Како изгледа? Коју боју коже су имали Бог, „мушко и женско“? Сигурно су „имали“ исту боју, јер их је „створио“ „по обличју својему“? Како су настале многобројне људске расе (боје коже), ако је тада постојала само та ЈЕДНА заједничка боја? Да ли може да се створи црна боја мешањем две беле? **Како је знао или претпоставио како треба да изгледа човек, са свим карактеристикама човека, са свим биолошким и физичким својствима, па да га „створи“ накнадно „од праха земаљскога“, „по обличју својему“ када је био само дух, једини у том бескрају, без обличја?**

3. Ако је „мушко и женско створи их“ (1.27.), „по обличју својему, по обличју Божијему“ (1.27.), значи да је и „женско“ створио према свом „обличју“. Које физичке особине је имао на себи и у себи да би могао да створи „женско“ по том „обличју својему“? Иначе, на основу чега би знао како изгледа „женско“? **Како је као дух знао шта значи „женско“, а није имао слику и представу о њој?**

4. С обзиром „И створи Бог човјека ... мушко и женско створи их.“ (1.27.), значи да је „мушко и женско“ Он објединио, изједначио у појам „човек“, што потврђује „Мушко и женско створи их, и благослови их, и назва их човјек, кад бише створени“ (5.2.). Тиме је означена пуна једнакоправност.

5. Све што је тада постојало на небу и на земљи, „створено“ је наредбама и поступцима Божијим: „И рече Бог: нека буде свјетлост. И би свјетлост.“ (1.3.), „Потом рече Бог: нека буде свод...“ (1.6.), „И створи Бог свод...“ (1.7.), „Потом рече Бог: нека се сабере вода...“ (1.9.), „Опет рече Бог: нека пусти земља...“ (1.11.), „И пусти земља из себе...“ (1.12.), „Потом рече Бог: нека буду видјела на своду...“ (1.14.), „И створи Бог два видјела...“ (1.16.), „И постави их Бог...“ (1.17.), „Потом рече Бог: нека врве по води живе душе...“ (1.20.), „И створи Бог...“ (1.21.), „Потом рече Бог: нека земља пусти из себе душе живе...“ (1.24.), „И створи Бог...“ (1.25.), „Потом рече Бог: да начинимо човјека...“ (1.26.), „И створи Бог човјека...“ (1.27.), „И још рече Бог: ево, дао сам вам...“ (1.29.), „Тада погледа Бог све што је створио..., дан шести...“ (1.31.), „И сврши Бог до седмога дана дјела своја...“ (2.), „И благослови Бог седми дан... почину од свијех дјела својих, која учини.“ (2.3.) Тиме је наглашено да је Бог завршио „стварање“ света, укључујући „човјека“, „мушко и женско створи их“, јединственим и само њему „доступним и могућим НАДАХНУЋЕМ“. Али, зашто није тако у даљем тексту?

6. После наслова изнад 1. „Стварање свијета. Човјек обличје Божије“, после „Потом рече Бог: да начинимо човјека по својему обличју, као што смо ми, који ће бити господар...“ (1.26.), после „И створи Бог човјека по обличју својему... мушко и женско створи их“ (1.27.), после „И благослови их Бог и рече им Бог: рађајте се и множите се, и напуните земљу, и владајте њом, и будите господари...“ (1.28.), после „И још рече Бог: ево, дао сам вам све биље...“ (1.29.), после „Тада погледа Бог све што је створио, и гле, добро бјеше веома...“ (1.31.), после „И сврши Бог до седмога дана дјела своја...“ (2.), после „И благослови Бог седми дан... у тај дан почину од свијех дјела својих, која учини“

(2.3.), Бог долази до „закључка“ да треба и мора да створи „човјека“ и „жену“ - „...нити бјеше човјека да ради земљу.“(2.5.), „А створи Господ Бог човјека од праха земаљскога...“(2.7.), „И Господ Бог створи жену од ребра...“(2.22.), ЗАТИМ, „...Кад Бог створи човјека, по обличју својему створи га“ (5.1.), као у (1.26.) и (1.27.); „Мушко и женско створи их, и благослови их, и назва их човјек, кад бише створени“(5.2.), као у (1.27.) и (1.28.). Када је претходно завршено „стварање света“ Његовим, „немерљивим НАДАХНУЋЕМ“, и у том свету су створени, „птице нека лете изнад земље“(1.20.), „и све птице крилате по врстама њиховијем“(1.21.), „и звјери земаљске по врстама њиховијем“(1.24.), „човјек“, „мушко и женско“(1.26.) и (1.27.), „И благослови их Бог“(1.28.), зашто је одлучио да по други пут, „створи од земље све звјери пољске и све птице небеске“(2.19.), „човјека од праха земаљскога“(1.7.) и „жену од ребра“(1.22.)? Да ли није био задовољан резултатом свог надахнућа па је урадио „допунски рад“? Да ли то значи да није био задовољан „првим стварањем“ земље, неба, „два видјела...и звијезде“, траве и осталог биља, свих живих душа? Ако је свет створен од првог, „материјала“ који је Бог одредио за његово стварање, да ли је тај „материјал“ био погрешан за човека и жену, па је морао да их, дорађује“ од „праха земаљскога“ и „ребра“, а накнадно „стварање“ птица и звери од земље било је само покриће да се посебно, „створи“ жена „од ребра“. Очигледно је постојао проблем код творца/творца те књиге у односу према женама. Можда није (су) волео(ли) жену, па је желео(ли) да их накнадно створи(е) с омаловажавањем, као једно мизерно биће, „обично нужно зло“, које је мање вредно од „човјека“, само један мали његов део, ребро, па је занемарио(ли) и омаловажио(ли) чињеницу ко га(их) је и како родио, ко ствара и доноси живот на свет. Очигледно је постојала намера да се жена омаловажи, па је тај део књиге вештачки, на силу убачен, како би се стекла „слика“ да је Бог тако желео и одлучио. То занемаривање важности и неопходности жене, да само она рађа, показано је приказивањем да мушкарци „рађају“: „...а Гаидад роди Мелеила; а Мелеило роди Матусала; а Матусал роди Ламеха.“(4.18.) „А родив Сита поживје Адам осам стотина година, рађајући синове и кћери“(5.4.), „А Сит...роди Еноса“(5.6.), „...Сит...рађајући синове и кћери“(5.7.), „А Енос...роди Кајинана“(5.9.), „...поживје Енос...рађајући синове и кћери“(5.10.), „А Кајинан...роди Малелеила“(5.12.), „...поживје Каинан...рађајући синове и кћери“(5.13.), „А Малелеило...роди Јаред“(5.15.), „...поживје Малелеило...рађајући синове и кћери“(5.16.), „А Јаред...роди Еноха“(5.18.), „...поживје Јаред...рађајући синове и кћери“(5.19.), „А Енох...роди Матусала“(5.21.), „...поживје Енох ...рађајући синове и кћери“(5.22.), „А Матусал...роди Ламеха“(5.25.), „...поживје Матусал...рађајући синове и кћери“(5.26.), „А Ламех ...роди сина“(5.28.), „...поживје Ламех...рађајући синове и кћери“(5.30.), „Хус роди и Неврода...“(10.8.), „А Месраин роди Лудеје и Енемеје и Лавеје и Нефталеје“(10.13.), „А Јектан роди...“(10.26.), „А родив Арфаксада поживје Сим пет стотина година, рађајући синове и кћери“(11.11.), „А Арфаксад...роди Салу“(11.12.), „А Евер...роди Фалека“(11.16.), „А родив Фалека поживје Евер...рађајући синове и кћери“(11.17.), „А Фалек...роди Рагава“(11.18.), „А родив Рагава поживје Фалек...рађајући синове и кћери“(11.19.), „А Рагав...роди Серуха“(11.20.), „А родив Серуха поживје Рагав...рађајући синове и кћери“(11.21.), „А Серух...роди Нахора“(11.22.). Не верујем да је данас неком јасно како су мушкарци успевали да „рађају“. Завршетком дела у којем „А створи Господ Бог човјека од праха земаљскога...“(2.7.) и „И Господ Бог створи жену од ребра...“(2.22.), аутори књиге се враћају на „Потом рече Бог: да начинимо човјека по обличју својему...“(1.26.), „И створи Бог човјека по обличју својему...“(1.27.) и „И благослови их Бог...“(1.28.), преко „...Кад Бог створи човјека, по обличју својему створи га“(5.1.) и „Мушко и женско створи их, и благослови их“(5.2.), јер су завршили убачену

„мисију“ понижавања жене. Заборавили су, или им то није било важно, да је жена(женка) јединствено чудо створено да ствара и даје живот, да једина омогућава спајање душе и тела у зачећу, да једина омогућава да се формира и роди живо биће на земљи. Жени(женки) треба да подигнемо јединствен споменик поштовања за вечност. Поткрала им се омашка, „...и назва их човјек, кад бише створени“(5.2.), која доказује да су непотребно писали део о стварању човека „од праха земаљскога“ и „жену од ребра“, јер су „ мушко и женско створи их“(1.27) и „Мушко и женско створи их...и назва их човјек, кад бише створени“(5.2.), доказ да су одмах после „стварања“ постали једнакоправни, али творцима књиге то није било у „видокругу“ разума, јер су били оптерећени потребом да на било који начин омаловаже и понизе жену, што је јасно уочљиво у даљем тексту књиге: „А кад се људи почеше множити на земљи, и кћери им се народише“(6.1.), „Видећи синови Божји кћери човечије како су лијепе, узимаше их за жене које хтјеше“(6.2.), „А Господ рече: неће се дух мој до вијека прети с људима, јер су тијело...“(6.3.). „Стварани“ су само „синови Божји“, без стварања кћери Божијих, па су „кћери“ „људи“ далеко испод тих „синова“. Како их је Он стварао без жена које није створио? Зашто није створио бар једну ћерку? Аутори књиге су желели и хтели да покажу како жена ни у којем случају не може да буде Божије биће, него само људско, нижа класа. Посебно је наглашено „неће се дух мој до вијека прети с људима, јер су тијело“.

7. „И Господ Бог изагна га из врта Едемскога да ради земљу, од које би узет“(3.23.), „И изагнав човјека постави пред вртом Едемским херувима, с пламенијем мачем, који се вијаше и тамо и амо, да чува пут ка дрвету од живота“(3.24.), „Послије тога Адам позна Јеву жену своју, а она затрудње и роди Каина...“(4.1.), „И роди опет брата његова Авеља...“(4.2.). Сигуран сам да је свим читаоцима ове књиге промакла **чињеница** да Бог **НИЈЕ** „изагнао“ Јеву „из врта Едемскога“, јер се то односи само на „изагнав човјека“, дакле, „изагна га“, „да ради земљу, од које би узет“, **НЕ** „изагна **ИХ**“, „да раде земљу“. Јева је остала у врту Едемском. Тако су били потпуно **ОДВОЈЕНИ** несавладивом препреком – **ХЕРУВИМОМ** „с пламенијем мачем“ „пред вртом“. **НИЈЕ** постојала могућност да се виде и сретну. Како је Адам успео да „Послије тога Адам позна Јеву жену своју“, а потом да она роди два сина? У таквој „поставци ствари“, **НИЈЕ** постојала могућност да Адам „позна“ Јеву, чиме **НИЈЕ** постојала могућност да она роди Каина и Авеља, што значи да је БОГ хтео да их одвоји, па тако не би могли да настану потомци. Зашто? Аутори књиге су се сплели у сопствену паучину разума, јер су показали да нису дорасли планираној обмани људи. Доказали су сопствену немоћ да одрже лажи на почетном нивоу, када су самоуверено настојали да „докажу“ „ПОСТАЊЕ“ „неба“, „земље“, „човека и света“.

8. Карактеристично је постављен однос Бога према рађању: „А жени рече: теби ћу многе муке задати кад затрудниш, с мукама ћеш децу рађати ...“(3.16.). У књизи су се многи мушкарци „нарађали“, многе потомке „родили“, а Бог им није рекао „с мукама ћеш децу рађати“, или да им забрани да рађају, јер је то природна могућност само жене. Мушкарци су свемогући, па и у „рађању“ без болова и мука, а жени је забрањено да безболно и без мука рађа, да нормално испољи тај свој јединствен дар, као једини творац живота, јер је омаловажена од твораца те књиге, или је Бог стварно тако хтео. Да ли је створена само зато да буде крива и проклетата? Зашто је уопште створена, када мушко „ може све“? Зашто је створена када **НИЈЕ** „изгнана“ из врта Еде-

мског да би рађала? Како је уопште могла да рађа, када је била НЕСАВЛАДИВО ОДВОЈЕНА од Адама ХЕРУВИМОМ „с пламенијем мачем“? По тој књизи НИСУ могли да „постану“ потомци. Али је важно да видимо шта се „догађало“ даље.

9. „А бијаше на цијелој земљи један језик и једнаке ријечи“(11.1.),„А кад отидоше од истока, нађоше равницу у земљи Сенарској,и населише се ондје“(11.2.),„Па рекоше међу собом:хајде да правимо плоче и да их у ватри печемо. И бјеху им опеке мјесто камена и смола земљана мјесто креча“(11.3.),„Послије рекоше: хајде да сазидамо град и кулу, којој ће врх бити до неба, да стечемо себи име, да се не бисмо расијали по земљи“(11.4.),„А Господ сиђе да види град и кулу, што зидаху синови човјечији“(11.5.),„И рече Господ: гле, народ један, и један језик у свијех, и то почеше радити, и неће им сметати ништа да не ураде што су наумили“(11.6.),„Хајде да сиђемо, и да им пометемо језик да не разумију један другогашто говоре“(11.7.),„Тако их Господ расу оданде по свој земљи, те не сазидаше града“(11.8.). У тој књизи, у почетку беше један народ и један језик. Тај народ је желео да живи у једној заједници, јединствен, да говори једним језиком, да сагради нешто што ће их одржати јединствено, што ће им омогућити да заједно живе и споразумевају се без оптерећења различитости. Ауторима је сметала таква почетна поставка ствари,јер нису могли да објасне касније настале различитости од једног. Као у претходном делу књиге, када је Бог испољио немерљиву пакост према човеку и жени, проклињући их, раздвојивши их херувимом с „пламенијем мачем“ „пред вртом“, изазивајући Каинову мржњу према Авељу и убиство, тако је и овде испољио немерљиву пакост према једином народу тада, који је желео да „живи“ нормално у датим околностима и условима. Ничим изазвана пакост је испољена без разумне мере, јер није био изазван нечим што би требало да га наљути. Аутори књиге су неизмерно пакосни према људима, па су то пребацили на Бога, као да је он такав. У томе су изгубили меру, па су дуплирали Његов силазак: „А Господ сиђе да види град и кулу...“(11.5.), „Хајде да сиђемо, и да им пометемо језик...“(11.7.). У досадашњим „сазнањима“ Господ Бог види све и зна све с неба, без потребе да силази. Зашто би пакостио људима, а желео је да их створи, да их је створио? Или је желео да их створи да би имао на коме да испољи своју пакост, да их је стварно створио? Аутори књиге су наметнули ту дилему. Да ли су уопште веровали у Његово„стварање“ човека и света, или су желели, по свему судећи, да заведу лаковерне људе да верују у нешто што ће им одговарати??? Да ли су га волели??? **Зар није грех такво писање књиге?**

ИМЕНА „АДАМ“ И „ЈЕВА“?

У књизи се до 2.18. не спомиње име „Адам“. Појавило се у 2.19.,али није назначено ко га је дао и шта оно значи,као,„И Адам надједје жени својој име Јева, зато што је она мати свјема живима“(3.20.), и „Послије тога Адам позна Јеву жену своју...“(4.1.). Бог му није дао то име, јер је створио „човјека“, „мушко и женско“. Аутори књиге су „инкогнито“ учинили то, без било какве најаве. На основу чега је „човјек“, „мушко“, дао име жени, када није знао шта значи реч „име“, и да треба да постоји. Којим језиком су говорили, и ко им га је одредио? На основу чега су одмах знали којим језиком да се споразумевају с Богом и међусобно, када није назначено да је Он одредио то? Како је „Адам“,видео“и знао де „је она мати свјема живима“, када су у том тренутку постојали само њих двоје живи, без знања о будућности и „свјема живима“? Јева се више не спомиње у књизи. Данас за њу кажемо „Ева“. Зашто, када не постоји промена имена у књизи?

„ГРЕХ“?

Да ли је постојао грех? У чему се он састојао, ако је постојао? Како је настао? Ко су грешници? Зашто је ауторима књиге било потребно постојање „греха“? И још доста питања, везана за ту тему.

1. „И запријети Господ Бог човјеку говорећи: *једи слободно са свакога дрвета у врту*;“(2.16.), „Али с дрвета од знања добра и зла, с њега не једи; јер у који дан окусиш с њега, умријећеш“(2.17.) Претња је написана тако да одмах помислимо – зашто је Он запретио „човјеку“ да једе род „с дрвета од знања добра и зла“? Зашто није желео да човек сазна шта је добро, шта зло? Да ли нас аутори књиге наводе на то да збрањујемо деци воће, поврће, и сву осталу храну која им користи за нормалан живот, а ако то ипак једу да их проклињемо и тучемо? Зашто их је Он створио, ако им забрањује да једу најбитније, и да виде? Да ли су му постали „теретни“, јер није знао шта да ради?

2. Аутори књиге су створили дилему, поред многих, да ли је „човјеку“ **забрањено да једе**, или је **забрањено да НЕ једе**. Дилема: „...с њега не једи...“(2.17.) и „...што сам ти забранио да не једеш с њега?“(3.11.). Прва забрана је јасна - **не једи**; друга забрана - **забрањујем ти да не једеш**. Кад кажемо детету: „**Не једи**, то није добро“, и „**Забрањујем ти да не једеш**“, што у другом случају значи „**мораш да једеш**“, шаљемо јасну поруку шта забрањујемо. Прва забрана у књизи значи **НЕ ЈЕДИ**, друга значи **ЈЕДИ**. Забрана негације значи **ЗАБРАЊЕНО ЈЕ „НЕ“**, што значи **ОБАВЕЗНО ЈЕ „ДА“**. Да би била потврђена прва забрана „с њега не једи“, друга забрана је требало да пише „**што сам ти забранио да једеш с њега**“. Аутори сигурно нису били довољно писмени, ни разумни, јер су несувисло поставили две супротне забране у „исту сврху“ забране. Било им је важно да „укажу“ да је **човек увек грешан**, било шта да уради.

3. Посебна питања су – да ли је змија начинила зло дело; да ли је жена погрешила што је дала „и мужу својему“ да окуси род; да ли је муж њен погрешно што је окусио род?

„Али змија бјеше лукава мимо све звјери пољске, које створи Господ Бог; па рече жени: *је ли истина да је Бог казао да не једете са свакога дрвета у врту*?“(3.1.); „А жена рече змији...“(3.2.); „Само рода с онога дрвета усред врта, казао је Бог, не једите и не дирајте у њ, да не умрете“(3.3.); „А змија рече жени: *нећете ви умријети*“(3.4.); „Него зна Бог да ће вам се у онај дан кад окусите с њега отворити очи, па ћете постати као богови и знати што је добро што ли зло“(3.5.); „И жена видјећи да је род на дрвету добар за јело и да га је милина гледати и да је дрво врло драго ради знања, узабра рода с њега и окуси, па даде и мужу својему, те и он окуси“(3.6.); „Тада им се отворише очи, и видјеше да су голи...“(3.7.)

Бог је забранио да једу „с дрвета од знања добра и зла“, да им се не би отвориле очи; хтео је да остану слепи код очију, да не виде „што је добро што ли зло“. Зашто? Зашто их је створио, ако је требало да остану слепи? Књига намеће то питање, с поруком да је Он, својом забраном, покретач даљих догађања, и изазивач „греха“. Зашто човек и жена нису одмах умрли када су окусили род, јер им је Бог рекао да ће то бити ако тако ураде? Да су се оствариле Његове речи, били би мртви пошто су прекршили запређено, па не би дошло до проклињања с Његове стране. Уместо да умру, догоди се Божија немоћ, па остадоше живи. После проклињања (3.16.), (3.17.), (3.18.), (3.19.), и своје немоћи да му се оствари запређено, „И начини Господ Бог Адаму и жени његовој хаљине од ко-

же, и обуче их у њих“(3.21.) и „И рече Господ Бог: ето, човјек поста као један од нас знајући што је добро што ли зло...“(322.). Да ли то значи да је змија била јача од Њега, па се остварило што је рекла „нећете ви умријети“(3.4.)? Шта су аутори књиге хтели да кажу? Бог је погрешно? Непотребно су писали „јер у који дан окусиш с њега, умријећеш“(2.17.) и „не једите и не дирајте у њ, да не умрете“(3.3.), јер би сигурно били мртви после „окуси“, али се тада јавио проблем како задржати „мушко и женско створи их“. Суштинска поставка је била да мушко и женско буду грешници, да буду проклети од Њега, на било који начин, да би то проклетство било окосница њиховог трауматичног живљења у будућности, и њихових покољења, без обзира што је то у старту постављено без смисла и оправдања.

Змија је рекла жени да окуси род да би прогледала и знала „што је добро што ли зло“. У томе је њена позитивна улога, јер је омогућила жени, мужу њеном и свим људима у будућности да виде.

Жена и муж су послушали змију, окусили род и, „Тада им се отворише очи“. Не постоји уверљив утисак, доживљај, лепота, ширина, висина, и све што човек лепо доживљава ако нема вид. Змија и жена су омогућиле то. Оне су творци нормалног живљења. Зато, слободно можемо да кажемо: **НИЈЕ ПОСТОЈАО ГРЕХ ЖЕНЕ. ЖЕНА НИЈЕ ГРЕШНА. Змија није продукт ђавола, већ је спаситељ човечанства, наравно, када бисмо прихватили да се то догодило „стварно“.** Измишљеним грехом произведено је измишљено проклињање од стране Бога. Поред тога, змија је „говорила“ и „разумела“ шта јој жена говори. Бог је **није проклео** да не „говори“, да не „разуме“ и да се не размножава.

„...и доведе к Адаму да види како ће коју назвати...“(2.19.); „И жена видећи да је род на дрвету добар за јело и да га је милина гледати...узбра рода с њега и окуси, па даде и мужу својему, те и он окуси“(3.6.); „Тада им се отворише очи и видјеше да су голи...“(3.7.). Како је Адам могао „да види“(2.19.) и „И жена видећи...и да га је милина погледати и да је дрво врло драго...“(3.6.), када „Тада им се отворише очи, и видјеше...“(3.7.), тек после „...и окуси, па даде и мужу својему, те и он окуси.“(3.6.)??? Та нелогичност, измишљање да је нестварно стварно, да слепи људи „виде“ пре него „Тада им се отворише очи, и видјеше“, јесте потврда да се у књизи тежило ка сензационализму, или, што је вероватније, аутори нису знали да не знају, а грех је не знати да не знамо, или су били уверени да људи нису довољно разумни, свесни, па неће то да примете, у чему су били у праву, јер је чињеница да нема сличних осврта на ову књигу као што је овај, до сада.

Данас се говори, што сви подржавају, да је жена дала мужу ЈАБУКУ, па је она постала, „воће греха“, што је показатељ да људи нису читали ову књигу, и питање је – да ли је могуће да је тако, а показатељи јесу непристрасни и немилосрдни; потврђују да људи верују у свашта, без жеље и воље да било шта од тога провере, па измишљају свашта да би ТО било атрактивно и опипљиво у свакодневном животу, и да би могли у „погодном тренутку“ да упру прст у некога као „грешника“, јер једе јабуку. У књизи се не спомиње јабука, ни на једном месту. Пише: „...дрво од знања добра и зла.“(2.9.); „Али с дрвета од знања добра и зла, с њега не једи...“(2.17.); „Само рода с онога дрвета усред врта, казао је Бог, не једите и не дирајте у њ...“ (3.3.); „А Бог рече:...да нијеси јео с онога дрвета што сам ти забранио да не једеш с њега?“(3.11.). Дакле, у врту је било „дрво од знања добра и зла“, које је имало „род на дрвету“, па жена „узбра рода с њега“, **НЕ** јабуку.

У књизи су наведене и „комичне“ сцене у оквиру стварања „греха“. Бог, Адам и жена су играли кратку „жмурку“ у врту. „Тада им се отворише очи и видјеше да су голи; па сплетоше лишћа смокава и начинише себи прегаче“(3.7.), „И зачуше глас Господа Бога, који иђаше по врту кад захлади; и сакри се Адам и жена му испред Господа Бога међу дрвета у врту“(3.8.), „А Господ Бог викну Адама и рече му: гдје си?“(3.9.), „А он рече: чух глас твој у врту, па се поплаших, јер сам го, те се сакрих“(3.10.), „А Бог рече: ко ти каза да си го?...“(3.11.). Да ли је требало да отворе очи да би видели како су голи? Да ли то значи да слепи људи данас не знају кад су голи, па мора неко да им каже то, јер ће такви да иду улицом? Познато је да се говори како Бог види све и зна све, па како је могуће да се „Адам и жена му“ сакрију „међу дрвета у врту“, и да их Он не види и не чује,

да не зна где су, па зове „*гдје си?*“? Зашто се Адам поплашио, јер је го, те се сакри? Ако их је Бог створио, створио их је голе, па је знао како изгледају. Зашто би се сада стидели пред Њим, када то зна пре њих? Зашто би Он питао: „*ко ти каза да си го?*“? Да ли то значи да Бог није знао како може додирима и осећајем да осете како су голи? Зар није одмах Сам знао ко је рекао Адаму да је го, а све зна? Да ли ико може да се сакрије од Њега, и то у једном малом врту где је Он?

Ако је у (2.19.),(2.20.),(2.21.),(2.22.),(2.23.),(2.24.), присутан и споменут Адам, зашто иза тога(3.6.) „жена“ није дала „Адаму“ да окуси плод, него „*даде и мужу својему*“, да би после тога био опет Адам (3.8.),(3.9),(3.12.), и даље?

„*За то ће оставити човек оца својега и матер своју, и прилијепиће се к жени својој, и биће двоје једно тијело*“(2.24.). Како је Адам могао да зна за „оца“ и „матер“, када су се у том тренутку први пут видели и сазнали, и тек у (4.1.) „*Адам позна Јеву*“, немајући представу шта ће се догодити после?

„КАИН“ И „АВЕЉ“

1. „... И Авељ поста пастир а Каин ратар.“(4.2.), „ А послѣ некога времена догоди се, те Каин принесе Господу принос од рода земаљскога“(4.3.), „А и Авељ принесе од првина стада својега и од њихове претилине. И Господ погледа на Авеља и на његов принос“(4.4.), „А на Каина и на његов принос не погледа. Зато се Каин расрди веома, и лице му се промијени“(4.5.), „Тада рече Господ Каину: *што се срдиш? Што ли ти се лице промијени?*“(4.6.), „Послије говораше Каин с Авељом братом својим. Али кад бијаху у пољу, скочи Каин на Авеља, брата својега, и уби га“(4.8.)

У досадашњим теоријама и обраћањима Он је приказиван као Бог правде. Књига то саопштава другачије. Приказује га као изазивача братске љутње, мржње, греха и братоубиства. Наравно, такав текст у књизи намеће бројна питања. Зашто Он није погледао Каина и његов принос? Зашто није имао једнак однос према њему као према Авељу? Да ли принос пастиров може да буде већи и бољи од ратаровог? Шта се данас јавља ако омаловажимо нечији значајан принос и допринос? Ко је ту узрок невоље? Да ли је Он, таквим игнорисањем Каина, желео да изазове те последице? Зашто му је одговарало такво стање? У свему томе се јавља Његов цинизам – „*што се срдиш? Што ли ти се лице промијени?*“, као да је желео да каже – шта хоћеш, ти си безвредан ратар, твоји производи нису битни и вредни за Мене, као да је заборавио да је закључио да нема „*човјека да ради земљу*“(2.5.). Разумљиво, човек реагује непредвиђено у таквим околностима, јер му се граница свести нагло и снажно сужава. Бог је то знао, пре насталих последица, јер зна све и види све. ЗАШТО је изазвао то? Књига намеће Његову кривицу, не правду. Ту није постојала правда. То не значи да Каин није крив. Поступио је непромишљено, емоционално поремећено, јер је подлегао утиску да га Бог не воли и не поштује његов труд, али је заборавио у том помућеном разуму да је Авељ његов брат, да су једина браћа тада на земљи. Своју љутњу је требало да истражи на Богу, изазивачу те неслоге и несреће. Аутори књиге су тако поставили проблем веровања у Његову правду. Зар и данас нисмо сведоци толиког недостатка Његове правде? Зашто је ауторима књиге уопште било потребно братоубиство? Зашто је важно да се браћа „од Бога дата“, међусобно мрзе до смрти? Да ли значи да је то нормална појава, пред Божијим очима? Зашто је било потребно да остане само Каин? Како су аутори књиге замислили наставак људске врсте, када су, после Авељовог убиства, остали само њих троје - Адам, Јева и Каин?

2. „И отиде Каин испред Господа, и насели се у земљи Наудској...“(4.16.), „И позна Каин жену своју, а она zatrudње и роди Еноха...“(4.17.).

У књизи је до тог тренутка постојала само једна жена – Јева, мајка Каинова и Авељова, јер „И створи Бог... мушко и женско створи их“(1.27.), „И Господ Бог створи жену од ребра...“(2.22.), „Послије тога Адам позна Јеву жену своју, а она zatrudње и роди Каина...“(4.1.), „И роди опет

брата његова Авеља...“(4.2.),“ Мушко и женско створи их...“(5.2.). Аутори књиге су измислили незамисливо и неизводљиво - „створили“ су жену Каинову ниоткуда и ни од чега. Наметнули су тада непостојећу жену, јер Бог није створио другу жену поред Јеве, нити је она родила ћерку. С тог становишта Каин није могао да има другу жену сем мајке Јеве. С обзиром да није могао да „позна“ другу жену, није могла да роди Еноха. У том случају, нису могле да постоје генерације иза њега, његови потомци, што значи да нису могле да постоје ни жене (4.18.), (4.19.), (4.20.), (4.21.), (4.22.), (4.23.). Аутори су како-тако, невешто и непримерено, желели да избегну неизбежно – Каин је „познао“ мајку Јеву. Једино тако су могли да постану наведени потомци. Хтели то или не, морамо да закључимо да је свет могао да „постане“ само на неизбежном инцесту, јер „И поживје Адам сто и тридесет година, и роди сина по обличју својему, као што је он и надједе му име Сит“(5.3.). Адам и Јева су тек после „сто и тридесет година“ „добили“ сина Сита. Период „сто и тридесет година“ био би празан, без потомака, сем Каина. Сви „потомци“ у том периоду су могли да буду „рођени“ само у инцестним везама, и даље. И овде се наставља тврђење да мушкарци „рађају“, „И поживје Адам сто и тридесет година, и роди сина...“(5.3.), а претхдно, „А Адам опет позна жену своју, и она роди сина, и надје му име Сит, јер ми, рече, Бог даде другога сина за Авеља, којега уби Каин“(4.25.). Доведени смо у „дилему“- ко је од њих двоје родио Сита? Намерно су је створили аутори књиге, да би дали „на знање“ да нема рађања без мушког „рађања“, како би додатно минимизирали значај жене у томе. **Зар није грех такво писање књиге?**

**

Књига не заслужује значај који јој се даје. Није прикладна и пристojна да се њоме негира Дарвинова теорија о постанку човека и света. Није примерена стварности и истини. Постоји само као извор заблуда, као non plus ultra nonsens.

НАПОМЕНА: Према Другој књизи Мијсијевој-излазак, и према писању многих аутора, Мојсије потиче од Аврама(Авраама) : Аврам-Исак-Јаков-Јуда-...-Аврам-Мојсије. С обзиром на изражену сумњу и доказе да човек и свет **НИСУ** постали од Бога, јер је био дух без обличја, да је „стварао“ свет само три дана уместо шест, да није имао елементарне услове да „изведе“ то, па је прекинуто, или није уопште почело и настало то „стварање“, да је прекинуто **и по другом основу**, када је трајно раздвојио Јеву и Адама херувимом с пламенијем мачем на улазу у врт Едемски, да је Аврама родила мајка Тара, њу је „родио“ отац Нахор, а њега је „родио“ отац Серух..., дошли смо до доказа да Тара није постојала, услед непостојања природне и теоријске могућности да мушкарци „рађају“, тако да ни он није постојао, што, даље, доказује да није постојао ни Мојсије као његов „потомак“. **Доказано је да не постоји све што је „постало“ од Бога, да не постоје „потомци“ непостојећих, да је све измишљено, написано и наметнуто као производ илузија и фикција, што је, даље, створило и учврстило заблуде, које су довеле људе у „духовну“ зависност од некога и нечега што је само творевина превараната и манипулатора, који су написали пет књига „Мојсијевих“ и све „свете“ књиге, што максимално подржава црква, развија, „негује“ и појачава ту „традицију“. Ако неко жели да верује у Бога, требало би да чини то само као веровање ради веровања да тако може и „треба“ да буде, без веровања да је нешто створио, јер ће, у супротном, живети и даље у непотребној и оптерећујућој заблуди. Додатно о томе у тексту ПОСТОЈАЊЕ И ПОШТОВАЊЕ ИСТИНЕ.**